

भज गोविन्दं भज गोविन्दं
गोविन्दं भज मूढमते ।
संप्राप्तौ सन्निहिते काले
नहि नहि रक्षति दुःक्रिन्करणे ॥ १ ॥
मूढ जहीहि धनागमतृष्णां
कुरु सदबुद्धिम् मनसि वितृष्णाम् ।
यल्लभसे निज कर्मोपात्तं
वित्तं तेन विनोदय चित्तम् ॥ २ ॥
नारी स्तनभर नाभीदेशं
दृष्ट्वा मा गा मोहावेशम् ।
ऐतन्मांस वसादि विकारं
मनसि विचिन्तया वारं वारम् ॥ ३ ॥
नळिनी दळगत जलमति तरळं
तद्वज्जीवित मतिशय चपलम् ।
विद्धि व्याध्यभिमान ग्रस्तं
लोकं शोकहतं च समस्तम् ॥ ४ ॥
यावद्-वित्तोपार्जन सक्तः
तावन्-निजपरिवारो रक्तः ।
पश्चाज्जीवति जर्जर देहे
वार्ता कोपि न पृच्छति गेहे ॥ ५ ॥
यावत्-पवनो निवसति देहे

तावत्-पृच्छति कुशलं गेहे ।
गतवति वायौ देहापाये
भार्या बिभ्यति तस्मिन् काये ॥ ६ ॥
बाल स्तावत् क्रीडासक्तः
तरुण स्तावत् तरुणीसक्तः ।
वृद्ध स्तावत्-चिन्तामग्नः
परमे ब्रह्मणि कोपि न लग्नः ॥ ७ ॥
का ते कान्ता कस्ते पुत्रः
संसारोयमतीव विचित्रः ।
कस्य त्वं वा कुत आयातः
तत्त्वं चिन्तय तदिह भ्रातः ॥ ८ ॥
सत्सङ्गत्वे निस्सङ्गत्वं
निस्सङ्गत्वे निर्मोहत्वम् ।
निर्मोहत्वे निश्चलतत्त्वं
निश्चलतत्त्वे जीवन्मुक्तिः ॥ ९ ॥
वयसि गते कः कामविकारः
शुष्के नीरे कः कासारः ।
क्षीणे वित्ते कः परिवारः
ग्न्याते तत्त्वे कः संसारः ॥ १० ॥
मा कुरु धनजन यौवन गर्व
हरति निमेषात्-कालः सर्वम् ।

मायामयमिदम्-अखिलं हित्वा
ब्रह्मपदं त्वं प्रविश विदित्वा ॥ ११ ॥

दिनं यामिन्यौ सायं प्रातः
शिशिरं वसन्तौ पुनरायातः ।
कालः क्रीडति गच्छत्यायुः
तदपि न मुञ्चत्याशावायुः ॥ १२ ॥

द्वादश मंजरिकाभिरंशैः
कथितो वैयाकरणस्यैषः ।
उपदेशो भूद्-विद्या निपुणैः
श्रीमच्छंकरभगवच्छरणैः ॥ १३ ॥

का ते कान्ता धनं गतं चिन्ता
वातुलं किं तव नास्ति नियन्ता ।
त्रिजगति सज्जनसङ्गतिरेका
भवति भवार्णवतरणे नौका ॥ १४ ॥

जटिलो मुण्डी लुञ्जितकेशः
काषायान्बरबहुकृतवेषः ।
पश्यन्नपि च न पश्यति मूढः
उदरनिमित्तं बहुकृतवेषः ॥ १५ ॥

अङ्गं गलितं पलितं मुण्डं
दशनविहीनं जातं तुण्डम् ।
वृद्धो याति गृहीत्वा दण्डं

तदपि न मुन्चत्याशा पिण्डम् ॥ १६ ॥

अग्रे वह्निः पृष्ठे भानुः

रात्रौ चुबुक समर्पित जानुः ।

करतल भिक्षस्-तरुतल वासः

तदपि न मुन्चत्याशा पाशः ॥ १७ ॥

कुरुते गङ्गा सागर गमनं

व्रत परिपालनम्-अथवा दानम् ।

ग्न्यान विहीनः सर्वमतेन

भजति न मुक्तिं जन्म शतेन ॥ १८ ॥

सुरमन्दिर तरु मूल निवासः

शय्या भूतलम्-अजिनं वासः ।

सर्व परिग्रह भोगत्यागः

कस्य सुखं न करोति विरागः ॥ १९ ॥

योगरतो वा भोगरतो वा

सङ्गरतो वा सङ्गविहीनः ।

यस्य ब्रह्मणि रमते चित्तं

नन्दति नन्दति नन्दत्येव ॥ २० ॥

भगवद्गीता किञ्चिदधीता

गङ्गा जललव कणिका पीता ।

सकृदपि येन मुरारी समर्चा

क्रियते तस्य यमेन न चर्चा ॥ २१ ॥

पुनरपि जननं पुनरपि मरणं
पुनरपि जननी जठरे शयनम् ।
इह संसारं बहु दुस्तारं
कृपयापारं पाहि मुरारं ॥ २२ ॥
रथ्या चर्पट विरचित कन्थः
पुण्यापुण्य विवर्जित पन्थः ।
योगी योग नियोजित चित्तः
रमते बालोन्मत्तवदेव ॥ २३ ॥
कस्त्वं कोहं कुत आयातः
का मे जननी को मे तातः ।
इति परिभावय निज संसारं
सर्वं त्यक्त्वा स्वप्न विचारम् ॥ २४ ॥
त्वयि मयि सर्वत्रैको विष्णुः
व्यर्थं कुप्यसि मय्यसहिष्णुः ।
भव समचित्तः सर्वत्र त्वं
वान्छस्यचिराद्-यदि विष्णुत्वम् ॥ २५ ॥
शत्रौ मित्रे पुत्रे बंधौ
मा कुरु यत्नं विग्रह सन्धौ ।
सर्वस्मिन्नपि पश्यात्मानं
सर्वत्रोत्-सृज भेदाग्न्यान् ॥ २६ ॥
कामं क्रोधं लोभं मोहं

त्यक्त्वात्मानं पश्यति सोहम् ।
आत्मग्न्यनान विहीना मूढाः
ते पच्यन्ते नरक निगूढाः ॥ २७ ॥
गेयं गीता नाम सहस्रं
ध्येयं श्रीपति रूपम्-अजस्रम् ।
नेयं सज्जन सन्गे चित्तं
देयं दीनजनाय च वित्तम् ॥ २८ ॥
सुखतः क्रियते रामाभोगः
पश्चाद्धन्त शरीरे रोगः ।
यद्यपि लोके मरणं शरणं
तदपि न मुञ्चति पापाचरणम् ॥ २९ ॥
अर्थमनर्थं भावय नित्यं
नास्ति ततः सुख लेशः सत्यम् ।
पुत्रादपि धनभाजां भीतिः
सर्वत्रैषा विहिता रीतिः ॥ ३० ॥
प्राणायामं प्रत्याहारं
नित्यानित्य विवेक विचारम् ।
जाप्यसमेत समाधि विधानं
कुर्व वधानं महद्-अवधानम् ॥ ३१ ॥
गुरु चरणाम्भुज निर्भरभक्तः
संसाराद्-अचिराद्-भव मुक्तः ।

सेन्दिय मानस नियमादेवं
द्रक्ष्यसि निज हृदयस्थं देवम् ॥ ३२ ॥
मूढः कश्चिन वैयाकरणो
डुकृणकरणाध्ययन धुरीणः ।
श्रीमच्छंकर भगवच्चिष्यैः
बोधित आसीच्छोदित करणैः ॥ ३३ ॥